

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Septima. An idem corpus possit supernaturaliter esse in pluribus locis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

tamen in ordine ad se, prout fide creditur evenire in Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, in quo, ut dixi, licet omnes partes sint compenetratae per ordinem ad locum, non sunt tamen compenetratae in ordine ad se, sed extensa, quae extensio in hoc consistit, quod caput sit immediatè unitum collo, collum humeris, humeri pectori, & sic deinceps, & quod caput sit immediatè unitum pedibus, quamvis sit in loco pedum, quod necessariò dicendum est, nisi velimus dicere, corpus Christi esse ibi sine quantitate, contra Concilium Tridentinum, aut esse ibi corpus modo confuso, & sic non esset debitè organizatum, nec consequenter animatum, cum anima non sit, nisi in corpore organizato ut est Actus, Sed

X. Dices: Duae partes quantitatis successivae non possunt esse simul in eadem duratione, ergò nequè duae partes quantitatis permanentis. R. negando consequentiam; Ratio disparitatis est, quia partes quantitatis successivae dicunt essentialitèr successivè, non sic autem duae quantitates permanentes, alioquin nec possent duae quantitates successivè esse in eodè loco, una post alteram, quia duae quantitates motus nequeant coexistere simul in eodem tempore, nec successivè.

XI. Dices: Non potest explicari, quomodò illa corpora se habent secundum agere & pati. Sed R. probabile esse, quod eodem modo habent se, quo antecedenter se habuerunt, videlicet, si essent contraria, quod etiam tunc in se invicem agerent, ratio est, quia per penetrationem non tollitur corporum activitas. Eodem modo dico, si quaeratur: An unum videatur per modum unius, an verò per modum plurium, quod si essent ejusdem speciei, viderentur ab oculo humano per modum unius, si diversae, probabile, ut aliud & aliud, sicut etiam ea videret angelus, & anima separata, licet essent ejusdem speciei.

QUAESTIO VII.

An idem corpus possit supernaturalitèr esse in pluribus Locis?

I. *Heretici negant posse poni corpus in pluribus locis.*

Sicut Superiori quaestione examinatum fuit, an duo corpora possint esse in eodem loco, ita hinc quaeritur vice versà, utrum idem corpus esse possit in duobus locis, & hoc five circumscriptivè, five definitivè, five naturalitèr, five supernaturalitèr. In qua materia Wiclefus, Calvinus, aliiquè heretici negant simpliciter, posse aliquod corpus poni in pluribus locis, etiam divinitus, & hoc potissimum, ut suum apparentius tuncantur errorem de reali praesentia Corporis Christi sub speciebus panis & vini, nam si nequiret unum corpus definitivè esse in pluribus locis, sequeretur optimè, nec corpus Christi ibi esse posse. Divus Thomas 4. d. 19. q. 1. ad 3. & d. 43. q. 2. a. 2. & c. D. Bonaventura, Durandus & potiores Thomistae, quamvis concedant, idem corpus posse esse in pluribus locis, negant tamen, quod possit esse circumscriptivè. Scotus verò 4. d. 10. & signanter q. 2. per totum affirmat, licet natura-

liter idem corpus nequeat esse in duobus locis, posse tamen esse divinitus, tam definitivè, quam circumscriptivè, Scotus sequuntur, praeter suos, cum suo Principe Ochhamo Nominales, Alanus, Sotus, Bellarminus, Major Coninck, Hurtadus, Oviedo, Arriaga, Comptonus & plures alii, quos Authores citant & referunt cumulatim. Sermo tamen est de loco adequato & totali, non verò de inadecuato & partiali. Itaque

DICO I. *Idem corpus nequit naturalitèr esse in pluribus locis adequatis five definitivè, five circumscriptivè.* Haec est extra omnium controversiam, & quidem res tam clara est, ut probatione non opus habeat, nam ad replicationem circumscriptivam nulla allegabilis est causa secunda, minùs ad definitivam, cum ad hanc etiam requiratur compenetratio partium quantitatis in ordine ad locum, quam nulla causa secunda, nec angelica quidem efficere potest.

DICO 2. *Potest divinitus unum idem corpus esse in pluribus locis definitivè:* Haec est omnium Catholicorum contra perversissimos haereticos. Et

Probatum principalitèr ex Mysterio Sanctissimi Eucharistiae sacramenti, in quo totus Christus, qui in Caelo ad dexteram Dei Patris sedet, sub qualibet parte speciei panis continetur, cui doctrinè illustre dat testimonium Mellifluus Doctor Bernardus episcopus. 69. ad Guidonem Abbatem de tribus Fontibus, inquit: *Cum ergò priùs de pane corpus, quam de vino sanguis more Ecclesiastico conficiatur, si per oblivionem tardius quod posterius sacramentum est, apponatur, non video, quid sacri praecedentium tarditas possit praeripere consequentium.* Puto enim, quod si Domino post factum de pane suum corpus, vini consecrationem placuisset aliquando intermittere, aut certe penitus omittere, nihilominus corpus mansisset, quod fecerat, nec facti faciendi praesentarent. Haec probatio ex autoritate sufficit, res enim est Theologia, Philosophicè tamen

Probo Conclusionem secundò: Potest Spiritus esse in duobus locis definitivè, ergò poterit etiam corpus: patet antè, quia Angelus potest esse in toto hoc cubiculo, & etiam totus in qualibet ejus parte, ergò simul & semel erit in pluribus locis. Quod si dicas, ista loca non esse adequata, difficultas verò est de locis adequatis, non verò inadecuatis; Nihil evincis, nam argumentor sic: potest aliquid esse definitivè in pluribus locis inadecuatis, ergò etiam in adequatis: probatur consequentia; Quia quae repugnantia est, quod non possit esse aliquid in pluribus locis adequatis, est etiam quod non possit esse in inadecuatis, ergò: probatur antè, quia etiam idem esset reproduendum, repetendum, dividendum à se & c. ergò. Sed res ipsa clarior eradet ex Conclusionem sequenti; unde

DICO 3. *Potest idem corpus supernaturalitèr poni in duobus locis adequatis circumscriptivè.* Ita Doctor subtilis cum Authoribus supra relatatis.

Probatum

Probatur Conclusio primò

Ratione desumpta ex Autoritate D. Augustini lib. de Cura pro Mort. ger. cap. 16. ubi ait: *Alii sunt humanarum limites rerum, alia divinarum signa virtutum, alia sunt, quae naturaliter, alia, quae mirabiliter sunt.* Et supra dixit: *Deum, Deum aliquid facere posse, quod nos non possumus investigare.*

Probatur, inquam, **Conclusio sic:** Dandum aliquid est, Deum facere posse, quod nos non possumus investigare, quia alii sunt humanarum limites rerum, alia divinarum signa virtutum, sed naturaliter potest esse aliquid in uno loco, imò tam necessario in eo est, ut nec esse possit sine omni loco, ergò divinitus poterit esse in duobus simul, ma. est Augustini: minor est certa, consequentia est optima, quae adhuc probatur, potest semper aliquid fieri divinitus, ad quod natura habet inchoatum principium, ut dictum est de potentia obedientiali, sed natura corporea habet inchoatum principium ad essendum in duobus locis, ergò potest divinitus esse in eis, major supra est probata: probatur mi. quia corpus habet principium, ut sit necessario in uno loco, sed esse necessario in uno loco, est inchoatum principium, ut non necessario possit esse in duobus, ergò; Ex hinc

Probatur Conclusio secundò

ex communi quidem, verissimo tamen principio: *Quidquid non involuit contradictionem & formalem repugnantiam, potest Deus facere, nam in hoc sensu nihil impossibile est apud Deum, sed quòd corpus aliquod sit in duobus locis circumscriptivè, non involvit aliquam repugnantiam & contradictionem, ergò; ma. est indubitata: minor patebit ex responsionibus ad argumenta objecta, consequentia ergò est optima, ut, licet nullum aliud argumentum esset, rem posset istud sufficienter reddere probabilem.*

Probatur Conclusio tertio

à pari: Potest aliquid corpus poni in duobus locis: ita, ut in uno sit circumscriptivè & altero definitivè, ergò poterit etiam poni in duobus locis circumscriptivè; patet ant. ex Mysterio Eucharistiae in qua Christus Dominus est modo inextenso & definitivè, in caelo verò circumscriptivè juxta illud D. Aug. relati. d. 2. cap. Prima Hæresis: *Donec finiatur saeculum, sursum est Dominus:* probatur consequentia: Tum, quia omnes implicantiæ, quae adduci possunt contra existentiam ejusdem corporis in duobus locis circumscriptivè, currunt etiam contra existentiam in uno circumscriptivè, & in alio definitivè, ergò si non obstantibus illis implicantiis unum corpus potest esse in uno loco circumscriptivè & in alio definitivè, poterit etiam esse in duobus circumscriptivè, applicanti patebit antecedens, ergò. Tum, quia quòd potest illud, quod est difficilius, potest & illud, quod est facilius, sed difficilius est, quòd unum corpus sit in uno loco definitivè, & in altero circumscriptivè, quàm quòd sit in duobus circumscriptivè, ergò si primum potest Deus facere, ut vel catholicè adversarii concedere de-

bent, poterit & alterum: probatur mi. Illud est difficilius, ad quòd faciendum plura requiruntur miracula, sed ad ponendum unum corpus in uno loco circumscriptivè & in aliis definitivè, plura requiruntur miracula, ergò est difficilius: probatur mi. quia ut aliquid ponatur in duobus locis circumscriptivè, nihil requiritur, præterquam quòd corpus sit in hoc loco, & etiam sit in altero loco, ut verò ponatur in alio definitivè, non sufficit, ut corpus habeat alium, & alium locum, sed etiam requiritur, ut in illo alio loco sit compenetratè in ordine ad locum, modoquè indivisibili & spiritali, ita ut existat totum in toto loco, & totum in qualibet parte, sed ad hoc requiritur aliud miraculum, scilicet compenetrationis, ergò plus requiritur. Confirmatur Conclusio, & hæc ratio: Potest unus locus supernaturaliter circumscribere duo corpora quanta, ergò poterit etiam unum corpus circumscribi à duobus locis: ant. patet ex superiori questione, probatur consequentia, quia sicut locus est determinatus, ut unum circumscribat corpus naturaliter, ut omne aliud ab eo excludat, ita etiam est determinatum corpus, ut in uno sit loco, & naturaliter non possit esse in duobus & econtrà, ergò si non obstante determinatione loci ad unum corpus circumscribendum, potest adhuc divinitus circumscribere plura, ita non obstante determinatione corporis ad unum locum, poterit adhuc divinitus circumscribi à pluribus.

Probatur quarto ex Scriptura: Christi

Dominus defacto est in caelo circumscriptivè, usquè ad resurrectionem universalem hominum, juxta illud Actorum 3. *Quem quidem oportet caelos suscipere, usquè ad tempora restitutionis Omnium,* id est, usquè ad universalem resurrectionem hominum, ut exponunt eum Sancti Patres, sed hoc non obstante Christus etiam sæpe in terra suis sanctis corporaliter apparere dignatus est, ergò simul fuit in caelo & in terra: probatur mi: Nam apparuit Sancto Paulo, *Damaalum* cum epistolis à summis sacerdotibus proficiscenti, Actorum 9. nec potest dici, quòd tunc fuerit Angelus aliquis, aut corpus aliquod aëreum, tum, quia expressè dixit: *Ego sum Iesus Nazarenum, quem tu persequeris,* tum, quia ipse Doctor Gentium attestatur hoc, dum sese inter oculos Resurrectionis Christi testes commemorat. I. ad Corinth. 15. dicens: *Novissimè autem omnium, tanquam abortivo, visus est, & mihi.* Imò capite 23. recensetur, quòd ei Dominus Iesus secundò apparuerit confortando eum, & exhortando ad constantiam, quoniam sicuti Ierosolymis eum testificatus fuerat, ita Romae debere testificari. Similiter apparuit etiam Sancto Petro ut narrat Hegesippus lib. 3. Excursus Jerosol. c. 2. Romæ propter persecutionem gravissimam fugienti, ad Portam, nunc dictam Sancti Sebastiani, quem Petrus etiam interrogasse dicitur: *Domine quò vadis?* Cui Dominus: *Romam iterum crucifigi pro te.* Ad quam vocem Petrus perterritus Romam reversus est, in cuius rei, & facti memoriam Sacellum extructum est, dictumquè *Domine quò vadis,* quod meis oculis vidi, & debitè veneratus sum reverentiâ; Divus

Divus Gregorius narrat etiam, quod & Antonio post flagellationem à Dæmonibus perpeffam & Tarfilæ apparuerit, ergò.

X.

DICES: Christum Dominum in his & similibus apparitionibus deseruisse cælum ad breve tempus, & sic non nisi in uno loco circumscriptivè fuit, nec hoc est contra scripturam, quæ tantùm de longa mora intelligenda est, quod scilicet Christus per longum tempus non ablit à cælo, usquè ad resurrectionem. Sed malè, nam, ut benè responderet Baro; Quelibet exceptio debet minùs excipere, quàm ipsa regula in se contineat, si enim plus contineret, jam non esset exceptio, sed regula, sed exceptio illa plus facit, quàm ipsa regula & doctrina, docens Christum non abcessurum à cælo nisi in die iudicii, ergò illa exceptio de parva mora non valet: probatur mi. quia in die iudicii, non nisi semel in brevissimo spatio, in momento, in istu apparebit extrà, sed defactò non brevi tempore, nec per momentum, sed per notabile abfuit, suis commiscendo sermonem, idèq; sapè, ergò exceptio illa plus facit, quàm ipsa regula & doctrina.

XI.

Probatur quartò ab exemplis Sanctorum, qui uno, eodemquè tempore in diversis locis fuerunt, ut narrat D. August. lib. de cura pro mort. cap. 17. de quodam Monacho P. Joanne Lycopolitano, Sancto Ambrosio Episcopo Mediolanensi, qui simul Mediolani fuit, & Turonis in funere Sancti Martini, ut habet etiam Breviarium Rom. quod & ipsi S. Doctori Augustino contigit, unde ait serm. 32. cap. 2. de divers. *Quid enim sumus, quia ego apparui istis nesciens? Illi enim me videbant, & ego nesciebam, & admonebantur, ut ad istam Civitatem venirent. Qui sum ego? Homo sum unus de multis, non de Magnis.* De Sancto Adalberto narrat quoquè Historia & Breviarium Bohemicum eum Romæ & Pragæ simul fuisse, & hic pontificalibus usum chyrothecam oblitum fuisse, unde nonnullus facetus paritèr & ingeniosus volens Bohemis & Polonis, quis ipsorum Sacras corporis ejus Reliquias possideat, decidere litem concertantibus utrinquè, utrisquè adscripsit inquit: *Ut vivens, sic moriens duplicem Sanctum deposcit Locum.* Quod qualitercunquè sit; simile factum recenset Baro de S. Baldredo, qui in tribus Ecclesiis, in quibus verbi prædicatione laboraverat, sepultus dicitur, & hoc ob contentionem exortam, cum quælibet Ecclesia suum esse diceret. De Sancto Antonio simile sicut etiam de S. Francisco Xaverio glorioso Indiarum Apostolo Ecclesiæ Universæ, & Societatis Jesu summo splendore, & aliis sexcentis, ad quorum omisionem, tum solita brevitatis, tum obviis occurfus stimulant. Sed contra Conclusionem

XII.

Opponitur & explicatur D. August.

Opponitur Autoritas Magni Divi Augustini. lib. 20. contra Faustum cap. 21. ubi ait: *Christus secundum præsentiam corporalem simul & in sole, & in luna, & in cruce esse non posset, ergò unum corpus nequit esse in duobus locis circumscriptivè. Sed Respondeo* negando consequentiam, quia Divus Augustinus tantùm vult, quod Christus non sit ubiquè, ubi est

divinitas, sicut moderni volunt ubiquistæ, & quod non sit ibi eo modo, quo Manichæi fabulabantur esse, & ratio prioris dicti patet ex eodem Sancto Antistite lib. 22. Civit. cap. 29. dicente: *Nulla creatura corporalis potest, sicut Deus, simul & hic esse & ibi, ex quo tamen non inferitur, quod nullum corpus possit esse in duobus locis, nam per hoc statim non erit ibi, sicut Deus, id est, necessariò, sed merè contingenter, ex libera Dei voluntate & decreto; Deinde Augustinus simpliciter intelligi debet de potentia ordinaria, quia ipse magis Omnipotentiam Divinam extollit, quàm restringat, ut patet ex superioribus, hic autem multum restringeretur, ergò.*

Instatur: Si corpus Christi supernaturalitèr posset esse in sole, luna, cruce, altari, sequeretur, quod posset esse in infinitis, sicut dicunt ubiquistæ, sed hoc nequit esse, quia alioquin deberet dici immentum, sicut est ipse Deus. Sed Respondeo communi Responsione; Primò, quod ex hinc sequeretur, quod nec corpus Christi posset esse in pluribus locis definitivè, quia sequeretur, quod posset esse in infinitis, quæ existentia adhuc magis argueret infinitatem, quia modus existendi definitivè in loco magis accedit ad modum, quo existit Deus, qui ubiquè definitivè existit. Respondeo secundo negando ma. quia multa possunt se extendere ad aliqua plura in eodem genere, non tamen ad infinita, ut patet de potentia Animæ, de materiæ capacitate, respectu formæ &c. & ratio est, quia res create propter finitatem suam determinantur & limitantur tantum, ut non possint ad infinitum extendi.

Instatur: Ad minùs sequeretur, quod idem corpus connaturalitèr posset se ponere in pluribus locis, sed hoc est aequè inconveniens, quàm si poneretur per Deum in infinitis, ergò. Probatur sequela, quia si Titius esset replicatus hic & Cisterci, posset se Cisterci movere extra illum locum, etiam usquè Hypponem, ergò. Respond. dist. sequela ma. posset se ipsum movere simpliciter & absolute, nego ma. supposito priori miraculo, concedo majorem: & nego mi. quia ex hoc nulla sequitur inconvenientia major, quàm ex eo, quod si creatura in vacuo posita, moveret se de uno spatio in aliud, ubi enim illa esset, vacuum non esset, & dum abit, vacuum ibi facit, quia in simili casu vacuum tantum commutat, non facit, idquè supposito priori miraculo.

Arguitur 2. Quod est circumscriptivè in uno loco, non est extra illum locum, quia debet circumferri à superficie illius loci, ergò idem non potest esse circumscriptivè in pluribus locis simul: patet consequentia, quia quod est in pluribus locis, debet esse extra unum ex illis, aliàs non esset in altero. Sed Respond. dist. ant. quod est circumscriptivè in uno loco, non est extra illum locum, id est, nulla pars est, quæ non contineretur ab illo loco, concedo autem non est extra illum, id est, non est in alio, nego ant. consequentiamquè simul.

Instatur: Idem non potest esse simul in hoc loco & extra hunc locum, ergò si est aliquid corpus in hoc loco, non poterit esse extra illum.

illum & in alio. Resp. dist. ant. si ly extra hunc locum sumatur negativè, ut est, esse in hoc loco, & non esse in ipso, concedo ant. si sumatur positivè, id est, in hoc loco, & etiam in alio, nego ant. & consequentiam.

Urgetur: Omnis locus circumscriptivus est adequatus locato, ergò quomocumque sumatur, si est in uno loco, non potest esse extra illum, probatur consequentia, quia altoquin sequeretur, quòd prior locus non esset adequatus, sed est, ergò non potest esse extra illum. Sed Resp. Omnis locus est adequatus locato, connaturaliter loquendo, concedo ant. respectu divinæ potentie, nego ant. & consequentiam, & similiter Respondeo ad probationem.

Replicatur: Nec supernaturaliter potest aliquid elevari extra spheram activitatis agentis, ergò non extra spheram passivitatis patientis, sed cujuslibet corporis spheræ passivitatis (ut ita dicam) est locus adequatus ipsius, ergò nec supernaturaliter extra eum poni poterit: major probatur, quia oculus non potest elevari ad audiendum, nec auris ad videndum &c. ergò. Respondeo primo negando consequentiam, quia non requiritur tanta capacitas, ut aliquid passivè se habeat, quanta requiritur, ut se habeat activè, unde licet nihil possit elevari ad agendum extra quamcunque spheram, potest tamen elevari ad patiendum, dummodò non sit in subiecto essentialis dependentia. Verum Respondeo secundò dist. ant. nihil potest elevari &c. si non habeat aliquod inchoatum & incompletum principium ad agendum, concedo ant. si habeat, nego ant. & dist. similiter consequens. Itaque si non possit aliquid agens ullà ratione elevari ad agendum extra suam spheram, fateri deberemus, quòd nullum dari possit miraculum, cum tamen, ut loquitur Divus Augustinus lib. 5. de Gen. ad lit. cap. 27. *Super hunc motum cursumque rerum naturalem potestas Creatoris habet apud se, posse de his omnibus facere aliud, quam eorum, quasi feminales rationes habent.* Et sic, licet unus locus sit corpori unicunque adequatus, non est tamen respectu divinæ potentie, quia cum naturaliter debeat esse in uno loco, habet inchoatum principium, ut supernaturaliter possit esse in pluribus.

Arguitur 3. Omne corpus, quod circumscriptivè ponitur in aliquo loco, debet esse singulare & unum, sed si possit poni in pluribus locis, non maneret singulare & unum, ergò nequit idem corpus etiam divinitus esse in pluribus locis: major patet, quia sicut nihil, nisi singulare extra causas suas ponitur, ita etiam nihil, nisi singulare in loco collocatur: probatur etiam minor: Quia nihil manet singulare & unum, quod est divisibile, sed si esset in diversis locis, esset corpus non tantum divisibile, sed & divisum, ergò: probatur mihi, quia loca illa ipsa inter se sunt distantia, & divisa, ergò etiam corpus, quod est in locis. Sed Respondeo negando mi. cuius probatio-

F. Amandi Hermann Physica.

nis minorem distinguo: Si corpus esset in diversis locis, non modò esset divisibile sed etiam divisum localiter, concedo mi. substantialiter, & entitativè, nego minorem. Itaque licet unum idemque corpus replicaretur hic & Cistercii, illud ipsum corpus non esset in se divisum, sed utrobique esset tota ejus & integra substantia, nec aliquid ejus partibus interponeretur.

Instatur: Si tota Substantia corporis esset hic, & tota etiam substantia esset Cistercii, sequeretur, quòd substantia secundum se totam sit divisa à seipsa substantialiter, ergò nulla solutio: probatur ant: quia inter substantiam hic existentem, & substantiam existentem ibi intercedit & interponitur Regnum Bohemie, totaque Germania, sed ubi inter aliqua est talis interpositio, est etiam divisio, ergò si inter substantiam hic & ibi existentem interponatur tota, & tanta corpora, substantia hic, & ibi à seipsa erit divisa. Respondeo negando sequelam, cuius probationem dist. interponitur Regnum Bohemie & tota Germania corpori locato, concedo, corpori locando, nego: ma: Itaque non amplius dividitur substantialiter, licet alia corpora interponantur post locationem. Ultimo

Arguit etiam contra Conclusionem XV.
Wicel. Idem nequit esse in diversis temporibus simul, ergò etiam idem nequit esse in diversis locis simul: probatur consequentia ab omnimoda paritate, nam uterque respectus est extrinsecus adveniens, ergò si unus non potest multiplicari, nec poterit etiam multiplicari alter. Hoc argumentum desumpsit Wicel. ex Scoto, qui sibi ipsi illud opponit, quodque solvit tripliciter. Primò negando consequentiam & paritatem, quia tempus est de genere successivorum, & sic quemadmodum duo tempora nequeunt esse simul, ita etiam nihil potest existere in duobus temporibus simul, locus verò est de genere permanentium, unde sicut duo loca sibi coexistunt, ita etiam idem corpus in iis simul existere potest. Secundò Respondet Doctor, quòd, sicut idem non potest esse in diversis temporibus eadem temporalitate, ita nec in diversis locis eadem locatione. Tertio retorquendo argumentum in oppositum. Idem locabile simul, id est, in uno loco existens potest esse in diversis temporibus, ergò & simul tempore potest esse in diversis Locis, unde inquit Doctor: *Solvant illud sophisma, & solvant argumentum suum.*

Pro fine questionis Nota, quòd omnia argumenta, quæcunque Thomista adferre possunt contra conclusionem nostram de locatione unius corporis in duobus locis circumscriptivè, optime retorqueri possunt de duobus locis definitivè, & in uno circumscriptivè, nam eodem modo sequitur, quòd possit esse in infinitis, & quòd esset extra unum, & non esset, esset adequatus, & non esset adequatus, esset extra spheram, & non esset, esset divisum à se, & non esset, esset, Rrr

XVI.

Argumenta Thomista veri sunt ad duplex ubi desinit.

esset, ut patebit cuicumque benè consideranti & applicanti, quare congruenter Suarez applicat Thomistis illud Divi Augustini: *Ecce quibus argumentis omnipotentia Dei humana contradicit infirmitas, quam possidet vanitas.*

QUÆSTIO VIII.

Per qualem Actionem possit poni corpus in duobus locis?

I. Ad plenioram superioris questionis intelligentiam plurimum conducit hæc & subsequens quæstio, quia in iis solvuntur difficultates potissimæ, quas Thomistæ in contrarium adferre possunt, controversitur autem in præsentia, an corpus ponatur in duobus locis per actionem aliquam substantialem, quasi in secundo loco reproduceretur idem corpus, quod dicitur replicatum substantialiter? An verò solum per actionem aliquam accidentalem, quæ terminaretur ad accidens aliquod tantum, & non potius ad substantiam? Ad quam rem breviter resolvendam

II. *Corpus non ponitur in alio loco per actionem substantialem sed accidentalem.*

Dico: *Corpus replicatum ad secundum locum, non fit per actionem substantialem, quasi verò secundò reproduceretur, sed solum per actionem accidentalem, producendo in eo novam præsentiam.* Ita Doctor 4. d. 11. q. 3. Mastrius, Pontius, Baro, &c.

Probatur Conclusio primò:

Omnibus illis autoritatibus & rationibus, quibus supra probavi nihil seipsum producere posse, nec quoad primum, nec quoad secundum esse, & eundem effectum non posse dependere à duabus causis totalibus. Quod adhuc sic prosequor: Implicat, quòd detur aliqua productio substantialis sine suis terminis per se requisitis tam à quo, quàm ad quem, sicut etiam quæcunque alia actio, si corpus replicatum poneretur in secundo loco per novam reproductionem, daretur actio sine suis terminis per se primariis à quo & ad quem: ergò: probatur mi. terminus à quo per se primarius est privatio, vel negatio compositi, seu termini substantialis, sed si reproducetur, non daretur ista negatio & privatio: ergò: probatur minor: quia ipsum totum compositum substantiale existeret veluti forma, & terminus ad quem, sed quodocunque adest forma, tollitur privatio, ergò hic etiam tolleretur & consequenter non esset, alioquin esset & non esset, esset, ut supponitur; non esset autem, quia esset hic ejus forma.

III. Dices: Corpus illud replicatum haberet quidem esse, sed non in hoc loco, ergò in hoc loco haberet negationem esse, & consequenter si de novo reproduceretur, transfiret adhuc à termino à quo, negatione scilicet corporis in hoc loco. Sed Contrà: Si illud non esse loci sufficit, quòd dicatur aliquid reproduci substantialiter, sequeretur quòd etiam, quando aliquid se localiter moveret, de uno loco in alium locum, quòd tunc de novo se produ-

ceret; probatur sequela, quia antecedenter non habuit esse in hoc loco, ergò transivit à negatione essendi in hoc loco adhuc locum, & sic defacto se produxit in hoc loco, quod tamen nemo dicit, adeoque nequè primum, quare infertur, quòd non reproducat corpus replicatum, sed quòd solum in alio loco de novo locetur, ad quòd sufficit actio accidentalis adductiva. Contrà secundò: Si ille transitus à negatione esse in hoc loco sufficeret, ut corpus dicitur de novo reproductum, sequitur, quòd etiam, quando corpus definit esse in illo loco, possit dici destrui ab omnimoda paritate, sed hoc est inconvenientissimum, ergò: sequela patet, quia sicut antecedenter transivit à negatione esse hic, ad esse hic, ita postea transit ab esse hic, ad non esse hic, probatur mi: quia ex hoc sequeretur, quòd, quando Corpus Christi definit esse sub speciebus, quæ corumpuntur, quòd tunc destruat semper Christus, ejusque Unio hypostatica, utpotè cum definit esse illis præsens, sed hoc esse falsum, patet ex Tridentino sess. 13. cap. 3. Ex quo adhuc confirmatur Conclusio & ratio. Quia corpus Christi in Sanctissimo Eucharistiæ sacramento non producitur de novo, ergò nequè aliud corpus replicatum, propter paritatem rationis.

Arguitur I. Contra Conclusionem:

Si Divinitus Titius poneretur Cistercii & Camencii per adductionem, seu actionem adductivam, Ubi Cisterciense deberet in Titio poni vel Cistercii vel Camencii, neutrum dici potest, ergò Titius non ponitur per actionem adductivam Cistercii: probatur mi: Non quòd Ubi Cisterciense producatur in ipso Cistercii, quia tunc sequeretur, quòd Titius prius fuisset saltem naturà Cistercii, quàm illud Ubi habuisset, & sic Ubi Cisterciense non erit ratio formalis, quare Titius fit ibi. Si verò Ubi Cistercium producitur in Titio Camencii, tunc sequitur, quòd Titius existens Camencii fit futurus Cistercii, & sic Cistercium esset Camencii, & Ubi Camencense esset Ubi Cisterciense. Respondeo primò: Hoc argumentum contra quemcunque motum localem formari posse, nam si ab eo ex horto ad Ecclesiam, Ubi Ecclesia, vel afficit me in horto existentem, an verò in ipsa Ecclesia constitutum, si me afficit existentem in horto, tunc infero, ergò in horto manens habeo Ubi Ecclesia: Si verò me afficit in Ecclesia, superfluit, quia jam antecedenter fui in Ecclesia, quare hoc argumentum solvendum est suis Authoribus. Respondeo secundò: Ubi Cisterciense produci in Titio Cistercii, in quantum considerari potest fundamentaliter prior esse ibi, non verò formaliter. Respondeo tertio: ubi Cisterciense produci in Titio, non prout existit Camencii, sed prout abstrahit ab omni præsentia locali, ita tamen, quòd in illo instanti, quo producitur Ubi Cisterciense in Titio, produciatur formaliter in Titio existente Cistercii per illud Ubi.